

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**D. D. Emanuelis Gonzalez Tellez, In Inclyta Salmanticensi
Academia Collegii Majoris Conchensis Alumni, &
antiquioris vespertinæ Sacrorum Canonum Cathedræ
propriarii Interpretis; in Pinciano Sanctæ ...**

Additis Notis uberioribus ab Historia, & Chorographia

Complectens Librum Tertium

González Téllez, Emanuel

Francofurti Ad Moenum, 1690

Caput II. Gregorius Agapito (a) Abbati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74526)

firmandum populum, Abbates, vel Presbyteri parati sint ad suscipiendum Episcopum in adiutorium necessitatis. Et Synodus Ticinensis can. 15. præcipit Episcopis, ut quando confirmationis administrandæ causâ doctum obeunt, caveant diligenter, ne presbyteris magni, & profuiti sumptus occasionem præbeant, his verbis: *Statuimus etiam, ne Episcopi, quando pro confirmando populo parochias circumueant, Archipresbyteros suos grauent. Juxta quem antiquum morem intelligenda sunt verba hujus textus supra relata.*

COMMENTARIUM.

4. **C**um Ecclesiæ, & omnes basilicæ debeant dedicari, consecrarique per Episcopum proprium, in cujus construuntur diocesi, D. Clemens epist. 3. ibi: *In aliis locis sacrificare, & Missas celebrare non licet, nisi in his, in quibus Episcopus proprius iusserit, aut ab Episcopo regulariter or-*

dinatio, tenente videlicet civitatem, consecratus fuerit. Et cap. nemo, de consecr. dist. 1. Concilium Wormat. can. 6. ibi: Quicumque voluerit in sua proprietate Ecclesiam edificare, & consensum, & voluntatem Episcopi habuerit, in cujus parochia fuerit, licitum sit. Probant Vicecomes tom. 3. de ritibus Missæ, lib. 2. cap. 23. Barbosa de potest. Episc. alleg. 27. latè dicemus in cap. 1. de consecr. Eccles. & dubitaretur in præsentî casu, quis diceretur proprius Episcopus ad basilicam consecrandam, Gregorius respondit illum Episcopum debere Ecclesiam dedicare, qui antea incolas illius loci baptizauerat, & sacro chrismate confirmauerat; quia ille creditur proprius Episcopus loci, cum sacramenta ipsa non nisi à proprio Episcopo administrantur, ut probavi in cap. quanto, de consuet. Et sic, qui ratione possessionis, seu præscriptionis actus illos Ordinis ibi exercebat, etiam dedicationem Ecclesiæ facere valet; quia dedicatio ipsa etiam ad potestatem Ordinis spectat.

CAPUT II.

Gregorius Agapito (a) Abbati.

NE rebus venerabilibus, vel cuiuslibet cultui desit obsequium, nostra debet sollicitè cura prospicere. Quia igitur monasterium, quod in fundo Marciano provincie Campanie situm est, ita (b) hostilitate faciente, à congregatione funditus dicitur desolatum, ut ne unus exinde monachus, qui aliquam illic sollicitudinem, vel curam debeat adhibere, remanserit: tuo illud monasterio cum omnibus rebus suis, vel quæ ei competunt actionibus, utile prospeximus uniendum, ut res ejus tenendi, vel à detinentibus vendicandi libera tibi sit, & sine aliqua dubitate licentia. In quod etiam studii tui sit monachos deputare, qui illic tempore, quo intervallum de hoste fuerit, & opus Dei celebrare, & decenter debeant servire. Nec aliqua illud præsumas excusatione negligere, quòd ideo curæ tuæ, ut sollicitudinem illic debeas adhibere, committitur. Ipsum autem monasterium sic tuæ nos ordinationi commisisse cognoscas, ut tamen jurisdictionem illic non Episcopus (c) Surrentinus, in cujus civitate monasterium tuum est; sed (d) Nucerninus, cujus est diocesis, habeat. Nam sic hujus loci ordinationem disponimus, ut tamen jura sua singulis Episcopis inviolata servemus.

NOTÆ.

(a) **A**gapito.] Ita etiam legitur in prima collectione, sub hoc rit. cap. 3. & in ipsis epistolis D. Gregorii lib. 9. epist. 67. ex quo registro litterarum hujus textus restituo; nullibi tamen exprimitur, cujus monasterii esset Abbas, de quo in præsentî; sed tantum ejus monasterium fuisse in diocesi Surrentina, ubi cum tria hujus Ordinis D. Benedicti sint monasteria, videlicet S. Renati de Surrento, Sancti Petri ad Crapulam, Archangeli de Publignano, non liquet cui ex eis monasterii unitum fuisset monasterium de quo in præsentî.

(b) **Hostilitate.**] Longobardorum videlicet, qui his temporibus totam ferè Italiam devastaverant.

(c) **Surrentinus.**] De diocesi Surrentina nulla notavi in cap....

(d) **Nucerninus.**] Nuceria etiam civitas Umbrie

est in Italia, prope fluvium Teniam, de qua, & ejus Præfulibus plura tradit Ughel tom. 1. Italia sacra, fol. 115. & nos nonnulla adduximus in cap. final. de renunc.

COMMENTARIUM.

Certum est, summum Ecclesiæ Præsulem posse unire Ecclesiam unius diocesis Ecclesiæ, seu monasterio alterius Episcopatus, & per hanc unionem omnia jura competentia Priori Ecclesiæ transire in monasterium, cui unita est; quia accessorium naturam sequitur sui principalis, cap. recolentes, de statu monach. docent Gonzalez in regul. 8. cancel. Moneta de commut. cap. 12. q. 1. tamen jurisdicção illius Ecclesiæ unitæ remanet penes proprium Episcopum, ut ita sua jura singulis inviolata servantur: quare in præsentî Gregorius docuit per unionem à se factam non violare jura prioris Episcopi.